

— Незная да ли ще те допусне пашата да идешъ при него.

— Попитай го, ако не знаешъ.

Адютантинтъ се изгуби и слѣдъ малко се върна, като обяви на Мокра, че негово превъзходителство ѝ позволява да се яви при него.

Тогавашниятъ паша принадлежаше къмъ този видъ турски чиновници, които, подъ влиянието на новитѣ вѣяния, ставатъ много вѣжливи въ обноскитѣ си. Той никога не се сърдѣше и неизлѣзваше изъ себя си. Той срѣщаше своитѣ гости и просители съ привѣтлива усмивка, съ тазъ сжщата усмивка подписваше и смъртната присѣда и навѣрно съ нея би подписалъ присѣдата за забивание на колъ и на още по-страшни мъки. Тазъ усмивка се бѣше сродила съ неговото красиво, изринато отъ шарката лице, което носѣше отпечатъкъ на нѣкаква си меланхолия, каквато нѣкои забѣлѣзватъ въ кипариситѣ, които растятъ надъ гробоветѣ. Той срѣщна Мокра съ учтивъ поклонъ, показа ѝ мѣсто да сѣдне на дивантъ близо при него и почна разговорътъ съ обичното въ цѣлийтъ турски свѣтъ встъпление.

— *Не варъ, не йокъ* — какво има, какво нѣма?

На това е прието да се отговаря: „ти знаешъ, господине“. И Мокра отговори съ тази обична фраза, но въ тоя случай това бѣше доста удаченъ отговоръ.

— Видишъ, нѣ, къмъ какво довѣди синътъ ти европейската наука.

— Тѣй му било писано, паша ефендимъ.

— Е, разбира се, тѣй е, но може би нещѣше да дойде до този редъ, ако си стоеше въ Русчукъ и продаваше овча лой... защо ви е Франция, Швейцария?..

— Касметъ, паша ефендимъ, повтори Мокра.

— Хм . . . произнесе пашата, като не бѣше въ състояние да възрази противъ аргументитѣ, взѣти направо изъ основитѣ на мохамеданската религия.

— Не съмъ имала касметъ да те нагостя на свадба . . . каза Мокра.

— Жалко . . . пъкъ азъ се готвихъ за това, което по твоитѣ думи, щѣше да прѣобръщашъ на вода.

— Моята дума е всекога готова да направи по-